

3. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 року № 2341-III [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>.

4. Кодекс України про адміністративні правопорушення // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 10. – Ст. 173.

Лифарь А.О.

студентка,

Полтавський юридичний інститут

Національного юридичного університету

імені Ярослава Мудрого

ПОРЯДОК ОСКАРЖЕННЯ ДІЙ ПОСАДОВИХ ОСІБ МИТНИХ ОРГАНІВ ТА ЇХ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Одне з найважливіших місць в діяльності держави посідають митні відносини. В Україні реалізація цих правовідносин регулюється Митним кодексом України та іншими нормативно – правовими актами.

Відповідно до вказаного закону, державна митна політика – це система принципів та напрямів діяльності держави у сфері захисту митних інтересів та забезпечення митної безпеки України, регулювання зовнішньої торгівлі, захисту внутрішнього ринку, розвитку економіки України та її інтеграції до світової економіки [2].

Державна митна політика є складовою частиною державної економічної політики. Реалізація цих завдань покладається на спеціально уповноважений орган – Державну фіскальну службу України, яка є правонаступником Міністерства доходів і зборів.

Митні суперечки являють собою одну з найскладніших категорій спорів, адже під час операцій імпорту чи експорту товарів, спори з митними та контролюючими органами є досить поширеним явищем.

Статтею 24 Митного кодексу України визначено, що кожна особа має право оскаржити рішення, дії або бездіяльність органів доходів і зборів, їх посадових осіб та інших працівників, якщо вважає, що цими рішеннями, діями або бездіяльністю порушено її права, свободи чи інтереси [2].

Предметом оскарження можуть виступати рішення, дії чи бездіяльність посадових осіб.

Рішеннями є окремі акти, якими органи доходів і зборів або їх посадові особи приймають рішення з питань, передбачених законодавством України з питань державної митної справи, а також задовольняють скарги, заяви, клопотання конкретних фізичних чи

юридичних осіб або відмовляють у їх задоволенні. Дії цих посадових осіб полягають у вчинках, пов'язаних з виконанням посадовими особами обов'язків, покладених на них відповідно до законодавства України. Бездіяльність являє собою невиконання органами доходів і зборів, їх посадовими особами та іншими працівниками обов'язків, покладених на них відповідно до законодавства України, або неприйняття ними рішень з питань, віднесених до їх повноважень, протягом строку, визначеного законодавством.

Оскарження дій чи бездіяльності посадових осіб даного органу відбувається шляхом звернення до вищестоящих органів. Посадовими особами вищого рівня стосовно посадових осіб та інших працівників органів доходів і зборів є керівники цих органів.

Так, наприклад, щодо митних постів – митниці, структурними підрозділами яких є ці митні пости; щодо митниць, спеціалізованих митних органів, митних організацій – центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику.

Скарга на рішення, дії або бездіяльність посадової особи або іншого працівника органу доходів і зборів (включаючи заступника керівника) подається керівникові цього органу, організації.

Скарга на рішення, дії або бездіяльність керівника митного поста подається до митниці, структурним підрозділом якої є цей митний пост. Скарга за своєю формою повинна відповідати вимогам, що встановлені Законом України «Про звернення громадян». Зокрема, скарга повинна містити конкретну інформацію про предмет оскарження і бути належним чином аргументованою. У разі якщо особа при поданні скарги не може надати відповідних доказів, такі докази можуть бути представлені пізніше, але в межах строку, відведеного законом на розгляд скарги. Так, відповідно до ч. 1 та 2 ст. 17 Закону України «Про звернення громадян», скарга на рішення, що оскаржувалось, може бути подана до органу або посадовій особі вищого рівня протягом одного року з моменту його прийняття, але не пізніше одного місяця з часу ознайомлення громадянина з прийнятим рішенням. Скарги, подані з порушенням зазначеного терміну, не розглядаються. Згідно ч. 1 ст. 20 Закону України «Про звернення громадян», звернення розглядаються і вирішуються у термін не більше одного місяця від дня їх надходження, а ті, які не потребують додаткового вивчення, – невідкладно, але не пізніше п'ятнадцяти днів від дня їх отримання. Граничний загальний термін вирішення питань, порушених у зверненні, не може перевищувати сорока п'яти днів [6].

Рішення, дії або бездіяльність посадових осіб Державної фіскальної служби можуть бути оскаржені безпосередньо до суду в порядку, визначеному законом. Якщо рішення, дії або бездіяльність органу

доходів і зборів або його посадової особи одночасно оскаржуються до органу (посадової особи) вищого рівня та до суду і суд відкриває провадження у справі, розгляд скарги органом (посадовою особою) вищого рівня припиняється.

Необхідно зазначити, що скасування рішення митного органу в більшості випадків призводить до вимоги про стягнення грошових коштів. Регулює зазначене питання ч. 5 ст. 99 Кодексу адміністративного судочинства України, що містить спеціальний скорочений строк для звернення до адміністративного суду з позовом. За таких обставин строк для звернення суб'єкта господарювання із позовом до адміністративного суду становить один місяць і обчислюється з дня отримання рішення, що оскаржується. Зазначений строк продовжується на час досудового врегулювання спору – процедури адміністративного оскарження відповідного рішення до контролюючого органу (від дня подачі скарги до моменту отримання рішення контролюючого органу за результатами її розгляду) [5].

Посадові особи та інші працівники митного органу, які прийняли неправомірні рішення, вчинили неправомірні дії або допустили бездіяльність, у тому числі в особистих корисливих цілях або на користь третіх осіб, несуть кримінальну, адміністративну, дисциплінарну та іншу відповідальність відповідно до закону [7].

Наприклад, Кримінальним кодексом України передбачено відповідальність за такі злочини: зловживання владою, або службовим становищем (ст. 165 КК України), перевищення влади або службових повноважень (ст. 166 КК України), хабарництво, отримання хабаря (ст. 168 КК України) [4]. За скоєння під час виконання службових обов'язків адміністративного правопорушення можуть бути застосовані у відношенні до винної посадової особи митного органу попередження, штраф, інші адміністративні стягнення [3]. За неналежне виконання службових обов'язків, і зокрема в роботі зі скаргами та іншими зверненнями, може бути застосовано одне із наступних дисциплінарних стягнень: догана або звільнення з роботи. Дані санкції передбачені Кодексом законів про працю України та іншими законами.

Отже, як висновок необхідно зазначити, що митний орган в Україні – це орган держави, що контролює перевезення товарів через кордон, стягує митні платежі, виконує інші завдання відповідно до законодавства. Вчинення заборонених законом дій, невиконання покладених обов'язків посадовими особами даного органу карається законодавством України.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28.06. 1996 р. //ВВР,1996, № 41.

2. Митний кодекс України від 13.03.2012 № 4495-VI // ВВР, 2012, № 44-45, № 46-47, № 48, ст. 552

3. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 № 8073-X // ВВР, 1984, додаток до № 51, ст. 1122.

4. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 № 2341-III // ВВР, 2001, № 25-26, ст. 131.

5. Кодекс адміністративного судочинства України від 06.07.2005 № 2747-IV // ВВР, 2005, № 35-36, № 37, ст. 446.

6. Закон України «Про звернення громадян» від 02.10.1996 № 393/96-ВР // ВВР, 1996, № 47, ст. 256.

7. Данелюк В.І. Відповідальність митних органів та їх посадових осіб : сучасний стан правового регулювання // Правознавець, 2005.

Позюмко І.С.

студентка,

Національний університет «Одеська юридична академія»

ЕЛЕКТРОННИЙ СЕРВІС РЕЄСТРАЦІЇ АКТИВ ЦИВІЛЬНОГО СТАНУ ЯК ПІЛОТНИЙ ПРОЕКТ МІНІСТЕРСТВА ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ

Процес радикальних змін політичної та соціально-економічної сфери суспільного життя в Україні перебуває в активній фазі. Особливої актуальності набувають так звані «пілотні проекти» Міністерства юстиції України у різних сферах надання послуг фізичним та юридичним особам.

У ст. 3 Конституції України визначено, що права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави [1, с. 5]. При цьому держава в особі публічних суб'єктів орієнтується на задоволення потреб та інтересів особи.

У демократичних країнах ЄС прийнята низка важливих спеціальних актів, які запровадили стандарти публічних послуг. Завдяки закріпленим нормативно-правовим актам реалізується встановлений в Європі стандарт практичного виконання конституційного права громадян – права на отримання загальнодоступних адміністративних послуг однакового рівня та якості. Можливо, саме завдяки послідовному виконанню всіх положень Основного Закону урядами цих держав і спостерігається такий високий показник довіри і підтримки населенням.

Використання міжнародного досвіду, безперечно, є достатньо актуальною та багатогранною проблематикою в Україні. Як наслідок, реформування у сфері державного управління вимагає не лише